

Szám.

összeg-
seimet
gtakép
k. —
an irt
astam
fogom
ermek
nevét
ból, a
letért
e vilá-
sza és
hogy
össze,
mi, az
orité-
l, ami

hva-

ztak :
frt.
a a

ada-
si.

vén,
elő-
jár,
meg-
enn-

kr.
kr.
kr.

sére
zná-
da-
épi-

ület.
at.

KIS PIKTOR (Lásd a 237. lapon.)

XXVIII. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. április 12-én.

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

NAP még fenn ragyogott az égbolton és forró sugarakkal árasztá el a zöld pázsitos völgyet. Fű, fa, állat, bogár örült a napfénynek, annál inkább, mert itt ezen a bérezes vidéken kevesebb részök lehetett benne, mint más tájon a lapály növényeinek, állatainak. Mert itt, a hol elbeszélésünk kezdődik, magas hegyesucok emelkedtek égnek, a nap reggel csak jó későn bírta leküldeni sugarait a mély, szűk völgyekbe, délután pedig már korán elbujt a nagy hegyormok mögött. Aztán a hegyvidéken sokszor van még nyáron is sűrű köd, a felhők pedig olyan alacsonyan szállnak, hogy szinte azt hinnéd, egy kis ágaskodással el lehet érní.

Most azonban nem volt se köd, se felhő s a gyönyörű bérezvidék annál szebbnek látszott. Persze csak szépnek, mert azért mégis csak szegény az ilyen nagyon bérezes vidék. Mindenfelé hatalmas sziklák tornyosulnak, alig van itt-ott egy kis termékeny föld. Falu, város is csak gyéren akad s a falvak egyes házai néhol olyan messze esnek egymástól, hogy a ki nem tudja, ki se találná, hogy azok egy faluhoz tartoznak. Itt is, ott is áll a hegyoldalban egy kis házikó, jókora séta egyik-től a másikhoz.

Egy ilyen félreeső, magános házacskára felé ballagott épen most két gyermek ott a mély völgyben. Ebben a házban lakott özvegy Marosiné asszony s az a két gyermek, Veronka és Danika, imen sétált

naponként kétszer a völgy tulsó végébe egy kis majorhoz, hogy onnan tejet hozzon. Akár sütött a nap, akár esett az eső vagy fujdogált a hegyek közt olyan esipős szél, ezt az utat mindig meg kellett tenniök. Most nap sütött s a leányka, ki nagy kannát tartott kezében, leült a gyalogut mellett egy földhányásra s kötényével törölgette az arcán lecsurgó izzadságot.

— Veronka, ne maradozzunk már sokáig, szólta a fiu. Már későre jár az idő.

— Hadd járjon, nekem itt tetszik ülni, felelt Veronka daczosan.

— Igen, de tudod, hogy a mama haragszik, ha sokáig oda járunk.

Veronka csak a vállát vonogatta.

— Hiszen én nem tartóztatlak, Danikám. Ha félsz, hát siess haza. Én nem félek és nincs is mért olyan nagyon sietnem. Mindig csak azért sürgetnek anynyira, hogy Janika megkapja a tejet... hát majd megkapja később is.

— De ha kikapunk a mamától, a te hibád lesz.

— Az hát! Mondtam már különben, hogy ne várj reám, siess haza.

Ezt már Danika a világért sem tette volna meg s Veronka nagyon jól tudta. Mert Danika, ha csak a végső szükség nem kényszerítette, soha sem tágitott az ő kedves testvérenikéje mellől. Mindig együtt voltak és a királynak nincs olyan engedelmes hű szolgája, a milyen volt Veronka mellett Danika, ki habozás nélkül teljesítette Veronka minden parancsát. Most is tehát megállt ott előtte és bármennyire szeretett volna haza sietni, mégis csak várta türelmesen (Lásd a képet a

228. lapon. melyet ne meg turó ülvé mara földhöz. E a füvet tég földmászó h ezalatt m Végre, vala nésbe, nag

— N

Danika.

— A

meleg van, be, mért k te dolgod vagytok, s a mamána jön, mert ő

Danik

Veronkára daczoskodó is merne tudta elké el messzire

— T

soha sem j hon kell ü

— T

ketten jár ő pedig o dolgozik s

— D

Janika vel

— P

megvetőleg olyan nyaf hát ez mé jak messz

228. lapon.) s maga is letette a csomagot, melyet neki kellett vinni s melyben vaj még turó volt. Veronka pedig makaacsul ülve maradt, mintha odanőtt volna a földhöz. Először egy nótát dudolt, aztán a füvet tépdeste, majd a mezitelen lábaira fölmászó hangyákat fogdosta, a nap pedig ezalatt mindinkább nyugovóra hajlott. Végre, valahára beleunt Veronka a pihenésbe, nagy lassan fölkelte és megindult.

— No, most már siessünk! sűrgette Danika.

— Azt már nem teszem... nagyon meleg van, el is fáradtam. Nem is látom be, mért kell nekem járni a tejért? Ez a te dolgod volna meg Janikáé. Ti fiuk vagytok, szaladgálhattok. Meg is mondom a mamának, hogy engemet többé ne küldjön, mert én nem megyek.

Danika egészen elámulva nézett Veronkára. Tudta, hogy Veronka sokszor daczoskodik a mamával; de hát még ilyet is merne mondani? És Danika nem is tudta elképzelni, hogy a kis Janika járjon el messzire.

— Tudod, Veronka, kis testvérünk soha sem jár velünk... neki mindig otthon kell ülni a mama közelében.

— Tudom, nagyon is jól tudom. Mi ketten járunk-kelünk, fáradunk, izzadunk, ő pedig otthon játszik és hever, sohasem dolgozik semmit. Ez pedig nem igazság.

— De hiszen te nem is szeretnéd, ha Janika velünk járna, tudom én jól.

— Persze, hogy nem, felelé Veronka megvetőleg nevetve. Ki nem állhatom az olyan nyafogó, elkényeztetett ficzkót. De hát ez még nem ok arra, hogy én járjak messzire és hordjam a tejet, Janika

pedig kényelmesen megigya. Ezt csak beláthatod te is, oktondi!

— Igen, persze!

Danika rámondta, hogy igen, de az igazat megvallva, biz' ő azt nem látta be és nem értette. Ő és Veronka mindig együtt jártak s nem jutott soha eszébe, hogy ez máskép is lehetne. Janikával nem törődött, mert látta, hogy Veronka nem törődik vele, már pedig Danikának az volt a szentírás, a mit Veronka tett és mondott. És mert Veronka azt mondta, hogy kis öccsük nyafogó, elkényeztetett ficzkó, hát Danika nem is kételkedett ebben egy csöppet sem. Az bizonyos is, hogy Janika nem birt volna úgy szaladgálni, fára mászni, vízben gázolni, mint ahogy Veronka és Danika tették. Ma is sokat jártak már, de épenséggel nem voltak fáradtak és Danika már rég hazaért volna, ha nem kell lépést tartania Veronkával, a ki olyan lassacskán mendegélt, mint a kinek egy csöppet sem sürgős a dolga. Végre mégis eljutottak a dombhoz, melynek tulsó oldalán állt a házuk. Veronka megszólalt:

— Én nem megyek keresztül a dombon. Sokkal kényelmesebb, ha itt a völgyben megkerüljük. Nagyon fárasztó fölkapaszkodni.

— Igen, de így mindjárt otthon vagyunk, amugy meg nagyot kerülünk.

— Bánom is én! Ha tovább tart, annál jobb. Én leány vagyok és leányoknak nem föladatuk, hogy hegyekre másszanak.

Danika megint nagyot bámult, mert még soha sem hallotta, hogy Veronka a hegymászás miatt panaszkodott volna. Sőt éppen abban telt legtöbbször a kedvök, hogy erre a dombra fölmásztak és a leg-

meredekebb részén lehemperegtek, — per-
sze nem olyankor, mikor a tejes kanna volt
a kezökben. Most meg Veronka egyszerre
megijed a nem is nagyon magas dombtól.

Mivel azonban Veronka a hosszabbik
uton indult meg, Danika sem tehetett
egyebet és lassacskán végre megkerülték
a dombot. Mikor odáig értek, hogy már
láttni lehetett a házat, Danika aggódva
mondá:

— Nézd csak, Ja-
nika ott áll az ajtóban
és felénk kiáltoz, hogy
siessünk. Azt hiszem,
édes anyánk már na-
gyon haragszik.

— Bánom is én!
szólt Veronka közönyö-
sen. Ha félsz, hát szaladj
előre.

Ezt azonban Dani-
ka nem tette. Bár szinte
égett a föld a lábai alatt,
eszébe nem jutott volna,
hogy cserben hagyja
testvérét. Együtt indul-
tak, együtt kell haza
érniök s ha Veronka
lassan akar menni, hát
mennek lassan.

Janika, mikor látta, hogy hiába inte-
get és kiabál, eléjük szaladt. (Lásd a képet
a 229. lapon.)

— Veronka, Danika, siessetek már!
A mama nagyon haragszik... igen elkés-
tetek.

— Igazán? szólt Veronka. Neked
pedig talán nagyon sürgös, hogy megkap-
jad a tejecskédet? No, hát máskor magad

járj érte, én meg Danika nem vagyunk a
te inasaid.

A kis Janika csodálkozva nézett rá s
akadozva felelé:

— Én nem tudom... csak azt lát-
tam, hogy a mama haragszik, mert sokáig
jártok oda... már sokszor kérdezte, hogy
itt van-e a tej.

— Hát ha egyszer nem is volna
tej... nézd csak... ha én most például
kiönteném ebből a kan-
nából a tejet?

És félre billenté a
kannát, úgy, hogy a tej
kezdett kicsöpögni.

— Jaj, Veronka,
mit csinálsz! kiáltá Ja-
nika ijedten.

Danika szintén meg-
ijedt, de ő mindig egy-
szerűen, józanul okos-
kodott az ő kis eszével
és most is így szólt:

— Ne tedd azt, Ve-
ronka! Meglásd, édes
anyánk még egyszer el-
küldene minket tejért és
bizonyosan azzal a pén-
zeckével fizetné meg,

melyet minap, husvétkor kaptunk.

Azt hiszem, ez az okoskodás győzte
meg Veronkát is, mert csakugyan abba
hagyta a tej kiöntését és megindult haza
felé, miközben így szólt Janikához:

— Ugy-e, most majd sietni fogsz
árulkodni, hogy ki akartam önteni a
tejet?

— Nem fogok, tudod jól, hogy soha
sem szoktam árulkodni.

...VÁRTA TÜRELMESEN.
(Lásd a 226. lapon.)

A kis
kor ezt m
fáj neki, a
olyan ross
ő igazán sz
hetett, ho

vézna, h
tott mez
akarmi
aggodal
ki irigy
La
ajtóban

A kis fiu majdnem sirva fakadt, mikor ezt mondta. Meglátszott rajta, hogy fáj neki, a mit Veronka mondott, hogy őt olyan rossz testvérenek tartja, mikor pedig ő igazán szerette testvéreit. Arról nem tehetett, hogy nem járhatott velök játszani,

erdőn-mezőn bolyongani, — a mama nem csesztette és volt rá oka. A ki rá nézett Janikára, könnyen ki is találhatta. Nagyon haszonlított testvéreire és mégis nagyon különbözött tőlük, mert míg azok izmosak, piros, napsütött képűek voltak, ő halavány,

... ELEJŐK SZALADT. (Lásd a 228. lapon.)

vézna, beteges fiúcska volt. Nem is járhatott meztláb, mint Veronka és Danika és akarmi kis baja esett, a mama mindjárt aggódalmasan ápolta. Veronka pedig, a ki irigy volt, már ezért is boszankodott. Lassaeskán eljutottak a házhoz s az ajtóban már várta őket Marosiné asszony,

láthatólag haragosan. Danika szepegett, de Veronka daczos képet csinált.

— Hát ti hol jártatok annyi ideig? szólt a mama. Mindjárt sötét este lesz, már jó két órája hogy várlak. És mikor elétek küldtem Janikát, még akkor sem tudtatok sietni? Jól láttam innen, hogy

állógáltál, Veron! Azt is tudom, hogy te késlekedtél szándékosan, csak azért, mert előre parancsoltam, hogy siess. Csakhogy velem nem fogsz ám daczolni, mert ha egyéb nem segít, hát majd a vesszőt is megkóstolod. Most pedig menj szobádba és ki ne mozdulj, vacsorát nem kapsz s holnap reggelig ne lássalak.

Marosiné átvette a tejet és bement a konyhába; de Veronka épenséggel nem készült engedelmeskedni, hanem ott kint maradt. Danika szorongva nézett rá.

— Menj be, Veronka... menj be no... majd én viszek neked egy kis kenyeret a magaméból... lásd... a mama nagyon haragszik... eddig még soha sem vert meg, de most bizony megteszi.

— Azt akarom, hogy megtegye, felelé Veronka megátalkodottan.

Danika majd kővé vált ijedtében, mert hogy Veronka ennyire merjen daczoskodni, azt nem hitte. Marosiné nem is olyan anya volt, a ki az effélet eltűrje. A mint tehát újra kinézett az ajtón és ott látta Veronkát, így szólt:

— Ugy látom, nem akarsz engedelmeskedni. Jöjj csak ide!

Veronka nem ment, de anyja megfogta és bevitte a szobába, honnan aztán olyasmi hallatszott, mint mikor vessző suhog. Sirást azonban nem lehetett hallani. Nem is jött Veronka többé elő.

A vacsora nagyon szomorú volt ez este. A mama boszúsnak és búsnak is látszott, a kis Janika nem mert szólani, Danika pedig alig bírta lenyelni a falatot, mert mindig Veronkára gondolt és sirni szeretett volna. Sietett is vacsora után a szobáckába, hol együtt aludtak. Veronka

már lefeküdt volt, de még nem aludt s Janika résztvevőleg mondá:

— Látod, Veronka, látod! Mondtam, hogy a mama most megver... pedig ezelőtt soha sem tette. Ugy sajnálalak... de hát mért is nem engedelmeskedtél!

— Oh te kis ostoba! felelé Veronka. Hát csak azért tettem, mert nem akarok többé odajárni a tejért. Nem is megyek. Te sem tennéd, ha tudnád azt, a mit én tudok. Csakhogy az most még az én titkom.

Danika épen kérdezni akarta, mi az a titok, mikor megnyílt az ajtó s egy gyöngye, szelid hang kérdé:

— Danikám, alszol már?

— Nem alszom, nagyanyáskám.

— Akkor hát jöjj ki, beszédem van veled.

A kis fiú, ki épen csak akkor feködött volt le, kiugrott az ágyból és sietett a nagymamához. A máskor olyan nyugodt öreg asszony most nagyon izgatott volt és szinte remegő hangon kérdé:

— Mondd csak, fiaeskám, tudod-e te, miért verte meg mamátok Veronkát?

— Tudom... a tej miatt... hogy olyan sokáig odajártunk.

— Bizonyosan tudod? Nem valami levél miatt...

— Oh dehogy!

— És mondd csak, fiaeskám... nem találtál véletlenül a földön itt valahol egy régi rongyos levelet? Valld meg őszintén... nem fogok haragudni.

— Nem találtam én semmit, kedves nagyanyáskám.

— Jól van... akkor talán el is sodorta a szél, soha nem talál rá senki...

sebaj... régi összfiaeskám, tizeskét.

A na visszatért szélte, mit sajátásago

— E szem azt t hogy nem

— E ezt a leve

— E a titkot t

— C valaha?

—

figyelj es

forba in

láltam a

a szekré

asztán az

Egyszer

szórta a

ablakon

nagyma

adni, de

vastam,

vissza,

levél és

— csodálk

— hogy ne

már azt

anyánk

mi pedi

cipőp l

se baj... de ha mégis találnál egy olyan régi összetépett levelet, hozd el nekem, fiaeskám, kapsz érte egy szép fényes tizeskét.

A nagymama elment, Danika pedig visszatért szobáeskájába s mindjárt elbeszélte, mit kérdezett a nagymama. Veronka sajtátságosan nevetett.

— Egy szép tizeskét ígért? Meghíszem azt! Még többet is adna érte! Csak-hogy nem fogja megkapni.

— Hogyan? Talán te megtaláltad ezt a levelet?

— Hm! Ha tudnám, hogy meg bírod a titkot tartani, akkor megmondanám.

— Oh, Veronka! Hát elárultalak én valaha?

— No, hiszen azt nem mondom. Hát figyelj csak! Ma délután, mielőtt a majorka indultunk, én a kertben jártam s láttam az ablakon át, hogy a nagymama a szekrényből egy csomó irást vett elő, aztán az ablakhoz ülve olvasgatni kezdte. Egyszerre nagy szélroham jött és szétszórta a leveleket. Egyik levél kiesett az ablakon a kertbe s én fölvettem, de a nagymama ezt nem látta. Vissza akartam adni, de előbb elolvastam. És mikor elolvastam, akkor eltökéltem, hogy nem adom vissza, mert ez nagyon, de nagyon fontos levél és rólam meg rólad szól.

— Rólam meg rólad? kiáltá Danika csodálkozva. És mi van ott róluok?

— Oh nagyon nagy dolgok! Olyan, hogy nem is álmodtunk olyanról. De most már aztán tudom ám, mért van az, hogy anyánk Janikát úgy dédelgeti, kényezteti, mi pedig mezitláb járunk, ő tejet és fehér czipót kap, mi pedig száraz kenyeret. Azt

hiszed, hogy ennek így kell lenni? Mit szólnál hozzá, ha nekem selyem ruhám volna, neked meg bársony köntösöd, aztán mindennap kalácsot ennénk?

— De hiszen akkor én urfi volnék, te meg kisasszony! mondá Danika ámulva.

— Természetesen, szóló Veronka nevetve. Nem is olyan élet volna az, mint most, hogy mezitláb járunk porban, sárban s hordjuk ide a tejet, innen meg a koresmároshoz a tojást meg zöldséget. És a mit mondtam, az még megtörténhetik ám.

Danika, az igazat megvallva, felét sem értette ennek és százféle kérdést akart tenni, de egyszerre kívülről a mama szigorú hangja hallatszott:

— Gyerekek, mit fecsegtok még ilyen későn? Itt az ideje, hogy aludjatok.

Elhallgattak és elaludtak, de Danika rég nem álmodott olyan furcsát, mint ezen az éjszakán. A nagymama levele, a Veronka daczoskodása, a verés, tejes kanna, az ígért kalács, fényes ruha, — mind össze-vissza kavartak előtte álmában s mikor reggel fölébredt, alig tudta, mi is hát az igaz belőle. Lassanként eszébe jutott minden s most legelőször is arra volt kíváncsi, vajjon Veronka ugyan megmarad-e a mellett, hogy nem megy többé tejért? Ha megmarad, akkor szomorú nap lesz, aligha sirással nem fog kezdődni.

(Folytatása következik.)

TALÁLOS MESE.

Míg él mindig fut, holta után mindig lop.
(Lopó.)

Intés.

Rontó — Rontó — Rontó Pal!
Ha a léczre ülsz:
Lécz alattad eltörök
S te a földre dűlsz!

EGY KIS KIRÁLYI PÁR BAJA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Négy képpel.)

MINDJÁRT bekezdésül azt kell legelőször is tudatnom, hogy én, aki ezt a historiát elbeszélem, egy kis bábu vagyok. Csakhogy nem afféle közönséges bábu, hanem sokkal különb. Csupán az a kár, hogy maig sem tudhattam meg, királyfi vagyok-e vagy pedig királykisasszony. Mindjárt megtudjátok, hogy lehet ez, akármilyen furesa is.

Mikor először kiléptem a nagyvilágba, nagyon meg voltam elégedve a sorsommal, mert egy kis királyné kezeibe jutottam, a mit nagyon illőnek és rendjén valónak találtam. Mert már azelőtt is sokat láttam

ám én a világból, ha nem jártam is kint. Sokáig álltam ott a bolt ablakában, a hova kiállítottak s a hol a járókelők megbámulnak, de én is megismerkedtem mindenféle emberekkel; láttam, hogy csak nagyon uri nép számíthat reám, bizonyos, hogy nem közönséges emberek számára készültem.

Egy csöppet sem lepett tehát meg, mikor új urnőm így szólt hozzám:

— Látod, Viczuska, ma épen jókor kerültél ide, mert ma királyosdit játszunk, én vagyok a királyné, Bertike pedig a király.

Nem feleltem rá semmit, hanem azért persze meg voltam elégedve.

A király, meg a királyné együtt ültek egy széken, a mi, ugy gondolom, szokásuk a királyoknak és királynéknak, de bizonyosan nem tudom. Mind a ketten nagyon kedvesek és csinosak voltak, mert a dada épen ekkor mosdatta és fésülte meg őket. A királyné vagy négy éveske lehetett, a király hat éves s mind a ketten nagyon kedves szép gyermekek voltak. A kis királynénak piros-pozsgás gömbölyű arczocskája volt, mosolygó kék szemecskéje és aranyszínű hajacskája. A kis király izmos kis vitéz volt, de mégis szeretett bábuval játszani, a mi nagyon szép volt tőle, mert a fiuk rendesen bizony nem szeretik a bábut, sőt nevetnek a bábuzó leánykákon, amiben pedig egy csöppet sines igazuk.

— Jaj, de gyönyöru bábu! kiáltá a kis királyné, mikor először megpillantott engem. Nem füllentek, mikor azt mondom hogy így kiáltott fel, mert igazán így szólt, sőt mások is mondták ezt, mikor meglát-

tak. Volt tehát okom reá, hogy elhigyeim és biz' én hiszem még ma is. Hogy is ne hinném, mikor még ma is szeretnek!

Elég az hozzá, a kis király, meg a kis királyné ott ültek együtt a trónuson, már tudniillik a széken, olyan boldogan,

SB

hogy nem cseréltek volna akármelyik igazi kis királylával sem. A kicsike királyné lába vigan kalimpált a levegőben, mert nem ért le a földre. Kővérke kezecskéjével gyöngéden magához ölelve tartott engem és mondhatom, hogy én is nagyon boldog voltam, mert hát mi bábuk azt szeretjük, mikor jó kis lánykák ilyenformán szépen czirogatnak és dédelgetnek. Persze, nem tudjuk megmondani, mert nem beszélünk; de ugy van az.

A mint tehát ott üldögéltek, a kis király így szólt:

— Ilonka, most hát én vagyok a király és te vagy a királyné és a ki ide jön, az mind tartozik mélyen meghajtani magát előttünk.

— Persze! De a Viczám nem, ugy-e?

Az lesz a királykisasszony, azért van itt velünk a trónuson.

— Természetesen. De mi lesz a neve?

— Hát Viczuska?

— Oh, az nem lehet. Legyen a neve... izé... izé...

A kis király elhallgatott, mert nem talált kedvére való nevet. De azután még inkább elkomolyodott, mert nagy dolog jutott eszébe. Keményen rám nézett, aztán így szólt:

— Tudod-e, Ilonka, az nem járja, hogy királykisasszony legyen. Királyinak kell lennie, még pedig nagy vitéznek. Én hatalmas király vagyok és tudod, a mesében a hatalmas királynak vitéz fia van, a ki megveri az ellenséget. Ugy fogunk tehát játszani, hogy a bábu királyfi és Árpád a neve.

Jaj, láttatok volna csak, hogy elszontyolodott erre a kicsike leányka! Szinte belesápadt és ijedten kiáltá:

— Nem, az nem lehet! Hiszen hosszú haja van, meg szép szoknyácskája, hát hogy lehetne vitéz királyfi?

— Már pedig annak kell lennie, felelő a kemény kis király.

— Oh, Bertikém, engedd, hogy királykisasszony legyen!

— Nem engedem! Akkor nincs számára hely a trónuson!

Ilonka egészen meg volt zavarodva és a királyné méltóságáról majdhogyan meg nem feledkezett, mert igen közel állt hozzá, hogy épen úgy elpityeredjen, mint akármelyik más piczi leányka. De aztán meggondolta a dolgot, hogy ha a kis király nem enged, hát mért engedne ő, a kis királyné? Elszántan mondá tehát:

— Már pedig én nem engedem, hogy az én Viczám királyfi legyen. Ő királykisasszony s az is marad.

— No hát akkor én nem játszom tovább, felelé Bertike és leugrott a székről.

Már erre aztán ismét meg volt akadva a kis királyné s nem tudta, mit tegyen, mit mondjon. Hogy ő Bertike nélkül játszik, az nem lehetséges; igen ám, de azt meg nem akarja, a mit Bertike akar. Most hát mi lesz? Titkon oda pislogott Bertike felé, de csak a hátát látta, mert Bertike a sarokba ment és hátat fordított Ilonkának, meg sem for-

dult volna a világ minden kincséért sem. Duzzogott, haragudott,

El volt rontva a játék. A trónszék üresen állott és egyikök sem kívánt többé király vagy királyné lenni.

Ilonka törte a fejcsékéjét, hogy hát mit is lehetne mos már tenni. Végre is kitalálta, amit legokosabbnak gondolt s így szólt:

— Én sem játszom tovább, megyek mamácskához.

És letett engemet a székre, aztán kiment.

Bertike nagy duzzogva még ott állt egy ideig a sarokban s csunyán, nagyon csunyán nézett. Aztán várta, visszajön-e Ilonka. De a kis leány sokáig nem jött, úgy, hogy Bertike elunta a várást és kijött a sarokból.

— Jobb is, hogy nem jön! mondta magában durczásan. Csunya kis leány, rossz kis leány, nem is akarok vele játszani!

A mint így mérgeskedett, egyszerre rám esett a tekintete.

— Az a haszontalan bábu! Ez mindennek az oka! Nem pöröltünk volna, ha ez nincs itt. És csak azért is fiu lesz. Lenyírom a haját... ha kurta lesz a haja, akkor fiu lesz, és akkor aztán királyfi is lesz.

Olyan rettenetes félelemben, mint én akkor, bizonyosan még soha sem volt bábu ezen a világon. Reszkettem, sirtam volna, de hát nekünk bábuknak ilyesmit tenni nem szabad. Egy pillanatig aztán még reménykedtem, hogy Bertike talán mégsem teszi meg, a mivel fenyeget... talán bejön valaki... talán nem talál ollót... oh, de ez a remény nem tartott sokáig. Senki sem jött be, ollót pedig Bertike mindjárt talált, föl is kapta, aztán megragadott engemet és — oh, borzasztó volt az! alig pár pillanat alatt vége volt gyönyörű hajamnak, levágta, ott hevert a földön!

Milyen voltam ilyen megnyírott fejjel, nem tudom, de azt láttam, hogy Ber-

tovább, megyek

székre, aztán

a mögött állt

nyán, nagyon

okáig nem jött.

a várását és ki-

m jön! mondá

nya kis leány,

karok vele ját-

dedt, egyszerre

bábu! Ez min-

tünk volna, ha

ért is fiu lesz.

ta lesz a haja,

aztán királyfi

emben, mint én

oha sem volt

kettem, sirtam

knak ilyesmit

llanatig aztán

Bertike talán

el fenyeget...

án nem talál

y nem tartott

tike, mikor már véghez vitte a rettenetes tettet, maga is meg volt ijedve. Ugy vettem észre, nem igen kívánja, hogy hugoskája rögtön meglássa, mi történt velem. Nem tett hát vissza a székre, a honnan elvett, hanem székre kapaszkodva föltett a kandalló magas párkányára. Még pedig nyugtalanul, félve dobott oda, nem törődve azzal, hogy kényelmesen fekszem-e. Ugyanesak kellemetlen és veszedelmes helyzetben hagyott. A lábaim lelógtak a párkányon, félnem kellett, hogy lecsuszom és ha a magasból lebukom, akkor már igazán végem lesz, összetörök kezem-lábam, széthasad a fejem. Már biz' azt hiába kívánta tőlem Bertike, hogy vitéz királyfi legyek: mikor e veszedelmes állapotban hevertem ott, egy csöpp vitézséget sem éreztem magamban, sőt annyira remegtem, hogy már a szép hajam lenyírásával sem gondoltam többé, csak azon aggódtam, hogy a végső, halálos veszedelem közel van hozzám!

Jó ideig feküdtem ott, míg végre megnyílt az ajtó s Ilonka lépett be. Egyenesen a székhöz szaladt, a hol engem hagyott volt; de most persze nem talált ott.

— Hol van a bábum? kérdé nyugtalanul. Eldugtad, ugy-e?

— El! felelé Bertike daczosan.

— Hol van? Add elő! Tüstént add elő!

— Nem adom, csak azért sem adom!

— Hova tetted! Oh istenem! Viczuskám! Az én kedves szép Viczuskám! Oh, hol van!

Jól hallottam a hangjáról, hogy közel jár a siráshoz. Járt, kelt a szobában, keresett engem, — és én nem szólhattam!

Pedig úgy szerettem volna kiáltani: »Itt vagyok, kedves kis királyném, itt vagyok a kandalló párkányán, szabadíts meg kellemetlen helyzetemből!« De hát nekünk bábuknak, tudjátok, nem szabad beszélnünk.

Egyszerre hangos sikoltást hallottam, Ilonka rátalált az én levágott hajamra, mely ott hevert a földön. Mellette feküdt az olló s a kis leány rögtön kitálalt mindent.

— Oh te gonosz, te kegyetlen Bertike! Lenyirtad a Viczám haját! Oh az én kedves egyetlen egy drága Viczuskám!

Kétségbeesetten vetette le magát a földre és keservesen zokogott, majdhogy meg nem szakadt a szivecskéje. Egyszerre azonban elhallgatott, mert könyein keresztül is megpillantott engemet. Fölugrott,

széket tolt oda és föl akart kapaszkodni, de nagy sietségében nem vigyázott eléggé, a székkal együtt felfordult és fejével nagyot koppanva zuhant a földre.

A fájdalomtól is, de ijedtében is nagyot sikoltott, sirásra fakadt, a min egy

csöppet sem esodálkoztam, mert a szegény kis királyné bizony ugyancsak megütötte magát. A nagy sikoltásra beszaladt a dada, ölébe vette a kiesikét és csitítgatta, de eltartott jó ideig, míg Ilonka kissé lecsöndesült. Ekkor azt kívánta, hogy engemet adjanak oda a kezébe. De amint meglátta nyírott fejemet, újabb zokogásban tört ki és könnyei sűrűn hullottak, még pedig egyenesen az én arcomra. Ez pedig nekem nagy szomorúságot okozott, mert a nedvesség nem igen egészséges az én arcom színének, lemossa róla a szép piros festéket!

Bertike ezalatt sápadtan, reszketve állt egy helyben. Mikor Ilonkát lezuhanni látta, ő maga talán még inkább megijedt, mert érezte, hogy ő az oka e bajnak. Végre félénken megmozdult és odalépett a dadához, hogy lássa, történt-e valami nagy baja a hugocskájának. A dada azonban szigorú hangon mondá:

— Menjen innen, rossz fiu! Látom már az egészet, hogyan történt! Majd halálát okozta testvérkéjének! Megálljon csak, majd kikap a mamától!

Erre aztán a kis királynál is eltört a méceses; ő is sirva fakadt. De a kedves kis Ilonka, mikor hallotta, hogy Bertit pirongatják és büntetéssel fenyegetik, mikor látta, hogy Bertike sir, hát ezt már nem tudta elviselni. Kővér kezeeskéivel letörölte könnyeit, abba hagyta a sirást, leugrott a dada öléből és Bertike felé szaladt.

— Bertike, ne sirj no, hiszen te nem estél le.

— Igen, de én... oh kedves Huska, ne haragudjál... nagyon sajnálom, a mit tettem... bocsáss meg!

— Oh, hiszen én már nem haragszom.
— És megcsókolsz?
— Meg hát!
Meg is tette és szent volt a béke.

Elővettek engemet és próbálgatták, rám lehetne-e újra ragasztani a haját. De biz azt nem lehetett.

— Tudod mit, Bertike? szólt Ilonka szeliden. Még talán jobb is így... most már ha akarjuk királyfi lesz, ha akarjuk királykisasszony.

Ezen a fölfedezésen nagyon megörültek és mindjárt hozzá is fogtak a játékhoz. Voltam is aztán hol királykisasszony, hol vitéz királyfi, a mint épen a játékhoz szükséges volt. Szót fogadtam így is, úgy is, soha sem volt ellenem panaszuk.

De ő ellenök sem volt e naptól fogva panasz ilyen pörlekedés miatt. Nem durcáskodtak többé egymással, nem rontották egymásnak a kedvét, hanem mint jó testvérek megfértek szépen békességben és szeretetben.

KIS PIKTOR.

(Képpel a ezimlapon.)

SZEMBE *velem foglalj helyet*
Boriskám,
Lerajzollak én tégedet
Híven, szépen, igazán.

Igy ni! — Ez itt kerek állad
S ez szemed...
Ne már!.. Mert le nem pingállak,
Ha fogod a kezemet!

KHALED ÉS ALMANZOR.

— Történelmi elbeszélés. —

(Folytatás.)

E ARRÓL szó sem lehetett, hogy Zoraide tehessen valamit. A ravasz Boabdil jól tudta, hogy a leányka szeretne segíteni fogoly barátján, azért tehát szigorúan őriztette Zoraidét is, úgy hogy ez ki sem mehetett szobájából, nem is beszélhetett mással, csak hü eselédjével, Fatimével. De nemsokára már ezzel sem beszélt. Ugy elbusulta magát, hogy egész nap sem szólt, csak ült sápadtan, mozdulatlanul, napról-napra beteggebb lett.

Ezalatt nagy lett a szomorúság az Abenczerrag-családban is. Mikor estére Almanzor nem tért haza atyja házába, már ez is feltűnt; de még inkább aggódott Mohamed, mikor fia másnap sem mutatkozott. Almanzor, mint engedelmes, jó fiu soha sem távozott hosszabb időre atyja engedelmé nélkül. Mohamed tehát bejárta összes rokonai palotáit, kérdezősködött, kutatott, de az ifjuról senki sem tudott semmit. Ekkor az ősz Juszufhoz, a család főnökéhez ment tanácskozni. Az agg pedig így szólt:

— Almanzor büszkesége volt esaládunknak, a ki látta, tudta, hogy hatalmas hős lesz belőle. Ettől pedig ellenségeink rettegnek. Bizonyosat még nem tudok, de azt hiszem, Mulej-Hasszán király vagy gonosz fia ejtették valamikép hatalmukba Almanzort. Azért tehát a hány fiatal tagja van nemzetségünknek, mindannyian kerekedjenek föl és ovatosan, feltűnés nélkül kutassák át az egész környéket, keressék Almanzort. Addig ne nyugodjanak, míg hírt nem hoznak róla. És ha csakugyan a király tartja fogva, — majd megkeserüli! Ugy is el van határozva, hogy kiirtjuk egész nemzetségét.

Az ősz Juszuf parancsára a fiatal Abenczerragok mind utra keltek. Egész éjjel és késő hajnalig kutattak s nem hiába. Egyikök a királyi vár fala tövében megtalálta Almanzor kiesett kardját. Most már nem lehetett kétség, hogy Almanzor ott járt az Alhambra közelében s Mulej-Hasszán vagy Boabdil elfogatta, vagy talán meg is ölette. Ennek a hire gyorsan elterjedt a városban is, hol két nagy párt volt: a király pártja, és az Abenczerragok pártja. Az egyik párt átkozta Mulej-Hasszant és Boabdilt, de ezeknek hivei viszont csufolódtak, hogy a büszke Abenczerrag-család egy ifja így pórul járt. A nagy piacon gyűlt össze mind a két párt és ott lármáztak, fenyegették egymást. Leginkább hetvenkedett a királypárti Zegri család egy fiatal tagja, ki folyton gunyolta az Abenczerragokat, aztán kihuzta kardját és így kiáltott:

— Igen, azt mondom, minden Abenczerrag semmirevaló, gyáva ficzkó! Aki nem hiszi, álljon ki ellenem.

Százan is ki akartak állni, de mind visszavonult, mikor egy deli szép ifju rontott elő. Ez Ozmán volt, az ősz Juszuf fia. Ő akart sikra szállani nemzetsége becsületeért és haraggal kiáltá Zegri felé:

— Állj ki hát, hivalkodó! De mondj bucsut az életnek, mert végső órád ütött!

A fiatal Zegri bátran szembe szállt Ozmánnal, de csakhamar láthatta mindenki, hogy nem mérkőzhetik az Abenczerrag vitézzel. Ozmán sűrűn mérte csapásait és rövid idő múlva egy hatalmas kardcsapással megölte a hetvenkedő Zegrit. Az Abenczerragok barátai diadalmasan kiáltoztak, de a Zegri barátai boszuvágytól tüzelve, seregestől rohantak Ozmánra s mielőtt ennek barátai odasietettek volna, a dühöngők körülfogták az ifju hőst. Ozmán megvetőleg kiáltá:

— Mit akartok? Én becsületes párbajban győztem. — ti orgyilkosok akartok lenni?

De azok nem hallgattak semmire, hanem minden oldalról rátörtek Ozmánra. Ez hősileg védte magát, de míg a szemben állókkal harczolt, hátulról leszúrták s holtan rogyott össze. Ekkorra barátai már odaértek és véres küzdelem után szétverték a Zegri-pártot, de Ozmánnak már csak véres holttestét menthették meg.

A nagy zenebona hire mindenfelé elterjedt a városban s oda sietett az Abenczerrag nemzetség két vezére is, az ősz Juszuf és Mohamed. Épen oda értek a piacra, mikor barátaik föl akarták emelni a földről a meghalt Ozmánt. Az ősz Juszuf alig tudta elhinni, hogy az ő fia, az ő vitéz, derék fia az, ki ott holtan fek-

szik. Zokogva borult fia tetemére, aztán nagy haraggal kiáltá:

— Ez is a királynak és kegyetlen fiának, Boabdilnak a műve! De jaj nekik! Százszorosan fogok ezért boszut állani!

Ekkor a királyfiának, Boabdilnak jól ismert hangja szólalt meg.

— Tévedsz, ősz Juszuf, a királynak és nekem semmi részünk sincs e szomorú történetben. A véres harez hírére épen most érkeztem ide, hogy kibékítsem az ellenségeket. Sajnálom a vitéz Ozmán halálát, esküszöm!

De Almanzor atyja, Mohamed, megvetőleg mondá:

— Tudjuk jól, mit ér a te esküd, Boabdil! Meghiszem, nem magad ölted meg családunk e vitéz ifját, de zsoldosaid tudták, hogy neked kedves dolgot tesznek vele. Rajtad követeljük Ozmán életét és rajtad követelem én fiamat, Almanzort. Vagy mered-e tagadni, hogy álnokul fogva tartjátok Almanzort?

— Fogva van, de maga az oka, felelé Boabdil kevélyen. Almanzor vakmerően megszegte a király tilalmát és belépett Alhambra szent falai közé. Ha ebben a dologban akarsz valamit, menj könyörögni a királyhoz.

— Tehát él fiam és fogva van csakugyan? kiáltá Mohamed.

— Ugy van. De most nem ez a fődolog; Juszufhoz van szavam. Én is, királyi atyám is mélyen fájlaljuk a vitéz Ozmán halálát. És tenni akarunk róla, hogy ilyen szomorú esemény ne történhessék többé. Mert honnan eredt az egész? Onnan, hogy Mulej-Hasszán király és hivei ellenségeskedésben élnek a hős Abenczerragok nem-

zetségével. E legyen ismét megnyitva a palotát, me Ozmán holtta királyi palota onnan fejedelmetni a kirá után pedig n domás lesz. Abenczerrag királylal és v tával nem le országban.

Mind a ámultak, de kegyetlen fia az Abenczerr noszágát és egészen a kirá ily szolt:

— Szép biztosít, hogy kor hiszem e megesküszöl, mint most mor után visszaade Esküdjél meg

— Esküs hogy a békeál köztünk ellens követni fog té

A szent e fölkelve megöl

— Jól világ hallatár: a béke. Fiam fölkiéserni a pa dom hét ifja.

zetségével. Ennek véget akarunk vetni, legyen ismét béke. Királyi atyám ismét megnyitja az Abenczerragok előtt a palotát, melyből eddig ki voltak zárva. Ozmán holtteste legyen három napig a királyi palota főcsarnokában kiterítve s onnan fejedelmi pompával fogjuk eltemetni a királyok sírboltjába. A temetés után pedig nagy tort ülünk és ez békeáldomás lesz. Jöjjön el mindenki, a ki az Abenczerrag nevet viseli és béküljön ki a királylal és velem. És akkor e nap multával nem lesz többé viszály és harc az országban.

Mind a kik e szavakat hallották, ámultak, de örültek is. Ime, a király és kegyetlen fia mégis jobb utra térnek. De az Abenczerragok, ismerve Boabdil gonoszságát és ravaszságát, nem biztak egészen a királyfi beszédében s Mohamed így szólt:

— Szép szavakat mondtál, de ki biztosít, hogy igazat beszélsz? Csak akkor hiszem el, ha itt az egész nép előtt megesküszöl, hogy minden úgy lesz, a mint most mondád, és hogy a békeáldomás után visszaadod nekem fiamat, Almanzort. Esküdjél meg!

— Esküszöm Allahra és a prófétára, hogy a békeáldomás után nem lesz többé köztünk ellenségeskedés, Almanzor pedig követni fog téged, bárhová menj.

A szent eskü hallatára az ősz Juszuf, fölkelve megölt fia mellől, így szólt:

— Jól van, Boabdil, megesküdtél világ hallatára, tehát legyen köztünk szent a béke. Fiam holtestét én magam fogom fölkesmérni a palotába és velem jön családom hét ifja. A temetésen ott lesz az

Abenczerrag nemzetség és megköti újra a barátságot; a temetésig én és hét ifju rokonom örizzük a halottat.

Hét ifju Abenczerrag előlépett. Lándsákra fektették a holt Ozmánt és megindultak vele a királyi várak felé, az ősz Juszuf pedig a halott után lépkedett. Mellette ment Boabdil királyfi, utánok pedig Mohamed és a többi Abenczerragok, barátjaikkal együtt. Juszuf s a hét ifju a halottal bementek a várkapun, Mohamed pedig a többiekkel innen hazatért.

Boabdil vigyorgó kárörömmel lépett be atyjához és elmondta, mit tett. Mulej-Hasszán király eleinte nem értette.

— Pedig nagyon egyszerű a tervem, felelé az álnok Boabdil. Az Abenczerragok a temetésre mind ide fognak jönni és gyanutlanul leülnek aztán a békelakomához. Ekkor egyet irtek, berohannak hű zsoldosaink és mind egy szálíg leöldösik a daczos Abenczerragokat. Megigérték nekik, hogy e lakoma után béke lesz az országban, hát úgy is lesz, mert ha a kevély, hatalmas Abenczerragokat mind kiirtottuk, akkor többé senki sem lesz az országban, a ki csak szólni is merne a mi parancsunk ellen.

A királynak tetszett ez a borzasztó terv.

— Nagyon jó lesz. Csak az a kérdés, eljönnek-e valamennyien?

— El hát. Azért rendezem itt a palotában a temetést. Az öreg Juszuf, az ő főnökük, itt van a halott mellett s vele van még hét fiatal rokona. Ezek hatalmunkban vannak. A többiek tudják, hogy ha megszegnék ígéretüket, ha nem jönnének el,

akkor halál érné Juszufot. El fognak tehát jönni bizonyosan.

Csakhogy az Abenczerragok nem hittek ám egészen Boabdilnak. Mikor Mohamed elvált Juszuftól és hazatért, összehívta nemzetsége öregebb férfiai és tanakodni kezdtek. Mindnyájan azt mondták, hogy nem lehet bizni a gonosz Boabdil esküjében, alkalmasint valami álnok tervet forral, tehát ovatosnak kell lenni. Mohamed pedig így szólt:

— Magam is azt hiszem, hogy Boabdil törbe akart minket csalni. De az ő vesztőkre fog ez szolgálni. Fölmegyünk, de majd úgy rendezem a dolgot, hogy ha rosztat forralnak ellenünk, ők bánják meg. Ha csalárdul ámitanak, ki fogjuk őket irtani mind egy szálíg. Csak azt kell megvárjunk, hogy közénk vezessék előbb fiamat, Almanzort.

Igy készült titkon mind a két fél egymás vesztére. Ezalatt pedig Almanzor ott senyvedett a börtönben, sebesülten, betegen, elzárva mindentől és mindenkitől. Naponként egyszer jött be hozzá öre, hozva neki szükön eledelt és vizet; de hiába szólt hozzá Almanzor, az ör soha egy szót sem szólt. Nem csak sebe kínoztta Almanzort, hanem az aggodalom is, hogy mi történik odakint? vajjon rokonai készülnek-e a király elleni véres csapásra? Ha megteszik és sikerül, nem lesz, a ki oltalmazza a kedves, ártatlan Zoraidet!

Zoraide is szomorú állapotban volt. Nagy busultában annyira beteg lett, hogy most már mozdulatlanul, majdnem életteleül feküdt mindig. Mulej-Hasszán király pedig, bármilyen álnok és rossz szíviű volt

különben, szerette Zoraidet, a ki vidám csevegésével, dalaival gyakran mulattatta őt. A király tehát előhívatta a legtudósabb férfiakat, hogy gyógyítsák meg a beteget. Meg is próbáltak ezek mindent, de hiába, Zoraide csak még betegbb lett. Mulej-Hasszán így szólt hozzájuk:

— Ha két nap alatt meg nem gyógyítjátok, leütem a fejetekeket.

A szegény tudósok megrémültek, mert tudták, hogy Mulej-Hasszán az ilyen ígéreteket teljesíteni szokta. Egyikök mégis neki bátorodott és így szólt:

— Kegyelmes királyom, mi mindent megtettünk, a mit tudományunk javasol, de mind hiába. Hanem egy módot még tudnánk. Nem messze innen, amott az erdőben lakik az ősz Khaled, a kinek a tudománya olyan nagy, hogy mi csak együgyű iskolás gyermekek vagyunk Khaledhez képest. Ha valaki tud segítséget, Khaled tud. Ha ő sem tud, akkor nincs e földön segítség a beteg számára.

— No's, hát hozzátok rögtön ide azt a böles férfit, a kit a többi tudós olyan nagyra tart, hogy irigység nélkül elismeri nagyobb tudományát. De azt előre mondom, hogy ha ez a híres nagy tudós sem segít, hát az ő tudós fejét is leütem a tiétekkal együtt. Induljatok, hívjátok tüstént ide.

(Folytatása következik.)

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Szentkirályi P., Mártha és Ilona 1 frt.

Ez adakozás ki van mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.